

ಸಂಪಾದಕೀಯ

ಅಪ್ರಬುದ್ಧ ಅಹಂಪ್ರತ್ಯಯವು ಅನೇಕ ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ, ನಮ್ಮ ಮಾತು ಕೃತಿ ವರ್ತನೆಗಳ ಕಿಟಕಿಯ ಮೂಲಕ ಅದು ಇಣಕಿ ನೋಡುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಅದು ತನ್ನಲ್ಲೇ ತಾನಿರಲಾರದು. ಅದು ತನ್ನ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೊರಗಿನ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸುತ್ತದೆ, ತನ್ನಿಂದ ದೂರವಾಗಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಶ್ರೀಮಂತ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಮಗನು ತನ್ನ ಅಸ್ತಿಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಲಾಗದೆ ಊರೂರಲ್ಲಿ ಅಲೆದು ಬವಣೆ ಪಡುವಂತೆ ಈ ಅಹಂಪ್ರತ್ಯಯವೂ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಅಲೆದಾಡುತ್ತದೆ, ಎಲ್ಲರ ಮನಗೂ ಹೋಗುತ್ತದೆ, ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡುತ್ತದೆ, ಜಗಳ ಕಾಯುತ್ತದೆ, ಜಗತ್ತನ್ನೇ ಅಳಚಿಕೊಂಡು ಬಯಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ನಾನಾ ತಾಪತ್ರಯಗಳಿಗೆ ಬಲಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅದರ ಈ “ಬಹುಮುಖ ಪ್ರತಿಭೆ”ಯನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸೋಣ.

ಪರೋಪಜೀವಿ ಪ್ರವೃತ್ತಿ

ಕೆಲವು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಸಮಾಜದ ಯಾರಾದರೂ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಸಹವಾಸವನ್ನು ಪಡೆದು ಅದರ ಮೂಲಕ ತಮ್ಮ ಅಹಂಪ್ರತ್ಯಯಕ್ಕೆ ಪುಷ್ಟಿಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತಾರೆ. ಖ್ಯಾತ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಸಂಪರ್ಕ ಅವರಿಗೆ “ನಾನೇನೂ ಕಡಿಮೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲ” ಎಂಬ ಆತ್ಮತೃಪ್ತಿಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ. ಇದು ಚಂದ್ರನು ಸೂರ್ಯನ ಬೆಳಕನ್ನು ಪಡೆದು ಬೆಳಗುವಂತೆ. ಅವರು ಒಬ್ಬರೇ ಇರಲಾರರು ಮತ್ತು ಮಾನ್ಯತೆ ಇಲ್ಲದೆ ಇರುವ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಸಹಿಸಲಾರರು. “ನಾನು ಏನೂ ಅಲ್ಲ”ದೇ ಇರುವ, ಅಮುಖ್ಯ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿರುವ ಅನುಭವ ಅವರಿಗೆ ತುಂಬ ವೇದನಾತ್ಮಕ. ಅವರಲ್ಲಿ ಏನೇ ಶಕ್ತಿಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ವಿಶೇಷ ಪ್ರತಿಭೆಗಳಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಯಾರಾದರೂ ಖ್ಯಾತ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಸಹವಾಸದಿಂದ ತಾವೂ ಮೆರೆಯುತ್ತಾರೆ, ಅಥವಾ ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಒಂದು ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಗಿಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಅಹಂಪ್ರತ್ಯಯಕ್ಕೆ ಪುಷ್ಟಿಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ.

ಇಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ತಮ್ಮ ಅಹಂಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ತಮ್ಮ ಡೆಗೆ ಯಾರಾದರೂ ಬರುತ್ತಿರಬೇಕೆಂದು ಬಯಸುತ್ತಾರೆ. ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಶ್ರೇಷ್ಠ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ತಮ್ಮ ಡೆಗೆ ಬರುವುದನ್ನು ಬಯಸುತ್ತಾರೆ. ತಮ್ಮ ಮಾತು ವರ್ತನೆಗಳ ಮೂಲಕ ಜನರನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು “ಮನೆಗೆ ಮಾರಿ ಪರರಿಗೆ ಉಪಕಾರಿ”ಯಂತಿರುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವರು ಎಲ್ಲ ಬೀಗದ ಕೈಯನ್ನೂ ತಮ್ಮ ಹತ್ತಿರವೇ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ—ಅದು ಅವಶ್ಯಕವಲ್ಲದಿದ್ದರೂ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಒಂದು ಮನೆಯ ಅಥವಾ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಬೀಗದ ಕೈಗಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ಅವರ ಹತ್ತಿರ ಬರುತ್ತಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯದ ಭಾವವನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ. ಅವರಿಗೆ ಅನೇಕ ಪತ್ರಗಳು ಮತ್ತು

“ನಾನು” ವಿನ

ನಾನಾ ಮುಖ

(ಓಂದಿನ ಸಂಚಿಕೆಯಿಂದ ಮುಂದುವರಿದು)

ದೂರವಾಣಿ ಕರೆಗಳು ಬರುತ್ತಿರಬೇಕು. ಅವರು ಯಾವಾಗಲೂ ತಮ್ಮ ಬಗ್ಗೆ ಇತರರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸುತ್ತಾರೆ, ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವೇ ವಾಸ್ತವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅಳೆಯಲಾರರು. ತಮ್ಮ ಆಂತರಿಕ ಶೂನ್ಯತೆಯನ್ನು ಹೊರಗಿನ ಮಾನ್ಯತೆಯ ಮೂಲಕ ತುಂಬಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ. ತಮ್ಮ ಆಂತರಿಕ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ಕೊರತೆಯಿಂದಾಗಿ ಹೊರಗಿನ

ಸಹಾಯದಿಂದ ಸ್ವಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ—ಪರೋಪಜೀವಿ ಸಸ್ಯವು ಬೇರೊಂದು ಮರದ ಸತ್ಯವನ್ನು ಹೀರಿಕೊಂಡು ಬಾಳುವಂತೆ.

ಕೆಲವರು ತಮ್ಮ ಆಂತರಿಕ ಶೂನ್ಯತೆಯನ್ನು ಹೊರಗಿನ ಮಾನ್ಯತೆಯ ಮೂಲಕ ತುಂಬಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಪ್ರಕ್ಷೇಪಣ ಪ್ರವೃತ್ತಿ

ಯಾವುದೇ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಾದರೂ ತಮ್ಮ ಇರುವಿಕೆಯನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಲು ಕೆಲವು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಅನೇಕ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಅವರು ಇತರರ ಗಮನವನ್ನು ತಮ್ಮ ಕಡೆ ಸೆಳೆಯಲು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾರೆ. ಸಂಭಾಷಣೆಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅವರು ತಮ್ಮ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಎತ್ತರದ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಇತರರ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಬೇರೆಯವರ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳುವುದು ಅಪರೂಪ. ಬೇರೆಯವರು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಅನಂತರ ತಾವೇನು ಮಾತನಾಡುವುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಅವರ ಮಾತಿನ ಮಧ್ಯೆ ತೊರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅವಕಾಶಕ್ಕಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಸಂಭಾಷಣೆಯ ವಿಷಯ ಹೊಸದಾಗಿದ್ದು, ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡುವ ಯೋಗ್ಯತೆ ತಮಗಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಏನಾದರೂ ಹೇಳಿ ಇತರರ ಗಮನವನ್ನು ಸೆಳೆಯಲು ಹವಣಿಸುತ್ತಾರೆ, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ವಿಷಯವನ್ನು ಬೇರೆ ಕಡೆ ತಿರುಗಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಜನರ ಗಮನವನ್ನು ಸೆಳೆಯುವ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಅವರು ಆಸಕ್ತಿ ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ, ಜನರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳದ ಕೆಲಸಗಳಿಂದ ಅವರು ನುಣುಚಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅಪಾರ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಅವರು ಯಾವುದಾದರೂ ಕೆಲಸವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಾರೆ, ಅದ್ಭುತವಾದುದನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ ಎಲ್ಲರ ಗಮನವನ್ನು ಸೆಳೆಯುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಮೊದಲಿನ ಉತ್ಸಾಹ ಕಡಮೆಯಾದ ಕೂಡಲೆ, ಮತ್ತು ಜನರ ಗಮನ ಬೇರೆಡೆ ತಿರುಗಿದ ಮೇಲೆ ಅವರು ಆ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು

ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಅವರು ಅದನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಲೇ ಬೇಕಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬಂದರೂ ಗೊಣಗುತ್ತಾ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಕೆಲವರು ತಮ್ಮ ಅನುಪಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಬಯಸುತ್ತಾರೆ. ಸಭೆ ಸಮಾರಂಭಗಳಿಗೆ ಬೇಕೆಂತಲೇ ಹೋಗದೆ ಎಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮನ್ನು ನೆನೆಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಿಕ್ಕುವ ಸನ್ಮಾನದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಆಸಕ್ತಿಯಿರುವುದಿಲ್ಲ, ಅವರಿಗೆ ವಿಶೇಷ ಸನ್ಮಾನವಾಗಬೇಕು. ಈ ರೀತಿ ಅನೇಕರು ಸನ್ಮಾನವನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುವುದೂ ಅಹಂಕಾರದ ದೆಸೆಯಿಂದ. ಇಲ್ಲಿ ಅಹಂಕಾರವು ನಮ್ಮತೆಯ ಮುಸುಕನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಸಾಮೂಹಿಕ ಭಾವಚಿತ್ರವನ್ನು ತೆಗೆಯುವಾಗ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ಚಿತ್ರ ಪ್ರಮುಖವಾಗಿ ಕಾಣಬೇಕೆಂದು ಎಲ್ಲ ರೀತಿಯ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ—ಕತ್ತು ಎತ್ತುವುದು, ಪ್ರಮುಖ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲುವುದು ಅಥವಾ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವುದು, ವಿಶೇಷ ಭಾವ ಭಂಗಿಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದು ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ಮೂಲಕ. ಇನ್ನು ಕೆಲವರು ಪೋಟೊ ತೆಗೆಸಿಕೊಳ್ಳದೆಯೇ ಪ್ರಮುಖ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಾಗಲು ಬಯಸುತ್ತಾರೆ. ಸಾಮೂಹಿಕ ಭಾವಚಿತ್ರವನ್ನು ನೋಡುವಾಗ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಮೊದಲು ನಮ್ಮ ಚಿತ್ರವನ್ನೇ ಹುಡುಕಿ ನೋಡುತ್ತೇವೆ. ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಯಾವುದೇ ಮಾನ್ಯತೆ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ನಮಗೆ ನಾವು ಅಷ್ಟೊಂದು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇವೆ.

ಅಂಥವರ ಪಾಲಿಗೆ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧನೆಗಳೂ ತಮ್ಮನ್ನು ಮೆರೆಸುವ ಸಾಧನವಾಗುತ್ತದೆ. ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡಿ ಅವರು ತಮ್ಮ ಅಹಂಕಾರಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕಿರೀಟವನ್ನು ತೊಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ದಾನಧರ್ಮಾದಿಗಳೂ ಅವರ ಪಾಲಿಗೆ ಅಹಂಕಾರದ ಪ್ರಕ್ಷೇಪಣೆಗೆ ಸಾಧನವಾಗುತ್ತದೆ. ಅವರು ದೇವಾಲಯಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅತ್ಯಂತ “ದುಬಾರಿ”ಯ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುವುದು ದೇವರ ಮೇಲಿನ ಭಕ್ತಿಯಿಂದಲ್ಲ, ಸಾವಿರಾರು ಮಂದಿಯ ಮುಂದೆ ತಮ್ಮನ್ನು ಮೆರೆಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ. ಅವರು ಒಬ್ಬ ಸಾಮಾನ್ಯ ವ್ಯಕ್ತಿಯಂತೆ ನಿಜವಾದ ಭಕ್ತನಂತೆ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಲಾರರು. ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ಜನರ ಸಂಖ್ಯೆ ಜಾಸ್ತಿಯಾದಷ್ಟೂ ಪೂಜಾರಿಯ ಓಡಾಟ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆ, ಮಂತ್ರೋಚ್ಚಾರಣೆಯ ಧ್ವನಿ ಏರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಅನೇಕಾನೇಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಜನರು ತಮ್ಮ ಅಹಂಕಾರವನ್ನು ಮುಂದೆ ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಭಿಕ್ಷಾ ಪ್ರವೃತ್ತಿ

ದೇಹ ಪೋಷಣೆಗೆ ಆಹಾರ ಬೇಕು. ಹಾಗೆಯೇ ಅಹಂ ಪ್ರತ್ಯಯವೂ ಕೂಡ ತನ್ನ ಪೋಷಣೆಗೆ ಆಹಾರವನ್ನು ಬಯಸುತ್ತದೆ. ಪ್ರೀತಿ, ಸಹಾನುಭೂತಿ, ಪ್ರಶಂಸೆ, ಮಾನ್ಯತೆ ಇತ್ಯಾದಿಗಳೇ ಅದರ ಆಹಾರ. ಇತರರ ಪ್ರೀತಿ, ಸಹಾನುಭೂತಿ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಬಯಸುವುದು ತಪ್ಪೇನಲ್ಲ. ಆದರೆ ಕೆಲವರು ಇವುಗಳಿಗಾಗಿ ಅತಿಯಾಗಿ ಹಾತೊರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಇದು

ಅಂತರಿಕ ಶೂನ್ಯತೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರೀತಿ, ಸಹಾನುಭೂತಿಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ಜನರು ತಮ್ಮನ್ನು ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ, ಗುರುತಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅವರು ಕೊರಗುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಯಾವುದೇ ಸಣ್ಣ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿದರೂ ಅವರಿಗೆ ಪ್ರಶಂಸೆ ಬೇಕು. ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಇತರರಿಗೆ ಸಲ್ಲಬೇಕಾದ ಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಅವರು ತಮ್ಮ ದನ್ನಾಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವರು ಇತರರ ಮುಂದೆ ತಮ್ಮನ್ನು ನಿಂದಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯಾಗಿ ಇತರರಿಂದ ತಮ್ಮ ಪ್ರಶಂಸೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಆನಂದಿಸಲು. ಪ್ರಬುದ್ಧ ಅಹಂ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ತನ್ನನ್ನು ನಿಂದಿಸುವುದೂ ಇಲ್ಲ, ಪ್ರಶಂಸಿಸುವುದೂ ಇಲ್ಲ, ಮಾನ್ಯತೆಯನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವುದೂ ಇಲ್ಲ, ತಿರಸ್ಕರಿಸುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಅವನು ಉಬ್ಬಿದ ಗಾಂಭೀರ್ಯದಿಂದ ಗೌರವವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದಿರುತ್ತಾನೆ. ಸಂಭಾಷಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಉಪನ್ಯಾಸಗಳಲ್ಲಿ ಅವನು ತನ್ನನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸುವುದು ಅಪರೂಪ.

ಅನೇಕರು ಇತರರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸಲು ಬಯಸುತ್ತಾರೆ—ಅಂದರೆ ಇತರರು ಯಾವಾಗಲೂ ಅವರನ್ನು ನೆನೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಬೇಕು, ಪ್ರಶಂಸಿಸುತ್ತಿರಬೇಕು. ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮಲ್ಲೇ ತಾವಿರುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಭಿಕ್ಷುಕರಂತೆ “ಮನ ಮನ”ವನ್ನು ಅಲೆಯುತ್ತಾರೆ. ಯಾರಾದರೂ ಭಿಕ್ಷೆ ನೀಡದಿದ್ದರೆ ತುಂಬ ನೊಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ, ಸ್ವಲ್ಪವೂ ನಿಂದೆಯನ್ನು ಅವರು ಸಹಿಸಲಾರರು.

ನಾವು ಆಂತರ್ಯದಲ್ಲಿ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಪುಷ್ಟಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುವಂತಾಗಬೇಕು, ಅಂತರಂಗದ ದಿವ್ಯಾಮೃತ ಝರಿಯಿಂದ ನಮ್ಮ ಅಂತರಂಗದ ಹಸಿವನ್ನು, ಅಹಂನ ಹಸಿವನ್ನು ನೀಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬೇಕು. ಅದು ಸಾಧ್ಯವಾಗದಾಗ ನಾವು ಹೊರಗಡೆ ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡಲು ಹೋಗುತ್ತೇವೆ, ಇತರರ ಪ್ರೀತಿ, ಸಹಾನುಭೂತಿ, ಪ್ರಶಂಸೆಗಳಿಗಾಗಿ ಹಾತೊರೆಯುತ್ತೇವೆ. ಇನ್ನು ಕೆಲವರು ಇದೇ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಯಾವುದಾದರೂ ಅಧಿಕಾರ ಅಥವಾ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹತಾಶರಾಗಿ ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಇತರರ ಸಹಾನುಭೂತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಕೆಲವರು ಕಾಯಿಲೆ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಯಿಲೆಯಾದರೂ ವಿಪರೀತ ಸಂಕಟಪಡುತ್ತಾ ಇತರರ ಸಹಾನುಭೂತಿಯನ್ನು “ಡಿಮಾಂಡ್” ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ತಾಯಿ ತನ್ನ ಮಗುವನ್ನು ಮುದ್ದಿಸಿ ಸಲಹುವಂತೆ, ಅದಕ್ಕೆ ನೋವಾಗದಂತೆ ರಕ್ಷಿಸುವಂತೆ, ನಾವೂ ನಮ್ಮ ಅಹಂ ಅನ್ನು ಮುದ್ದಿಸಿ ಸಲಹುತ್ತೇವೆ ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ನಿಂದೆಯಿಂದ ಹಾಗೂ ಬೇರೆ ಕಷ್ಟಗಳಿಂದ ನೋವಾಗದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ.

ಸ್ಪರ್ಶ ಒಂದು ಮೂಲಭೂತ ಆವಶ್ಯಕತೆಯೆಂದು ಮನಶ್ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಇದು ಅತ್ಯಂತ ಅವಶ್ಯಕ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಅಷ್ಟೊಂದು ಮುದ್ದಿಸುವುದು. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸ್ಪರ್ಶ ಎಷ್ಟು ಅವಶ್ಯಕ ಎಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸಲು

ಯೂರೋಪಿನ ಒಬ್ಬ ರಾಜನು ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರ ಪ್ರಯೋಗವನ್ನು ಮಾಡಿದನಂತೆ. ಕೆಲವು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹುಟ್ಟಿದ ಕೂಡಲೆ ತಾಯಂದಿರಿಂದ ಬೇರ್ಪಡಿಸಿ, ಒಂದು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು ಸಾಕಲಾಯಿತು. ದಾದಿಯರು ಬಂದು ಅವರಿಗೆ ಆಹಾರವನ್ನು ನೀಡಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಾತನಾಡಿಸುವುದಾಗಲಿ ಮುದ್ದಿಸುವುದಾಗಲಿ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಆ ಎಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳೂ ಕೆಲವೇ ತಿಂಗಳುಗಳಲ್ಲಿ ಸತ್ತು ಹೋದವಂತೆ. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸ್ಪರ್ಶ ಆಹಾರದಷ್ಟೇ ಅವಶ್ಯಕ. ಈ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಮುಂದೆ ಮಾನ್ಯತೆಯ ರೂಪವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತದೆ ಎಂದು ಮನಶ್ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡುತ್ತಾರೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಜನರ ಮಾನ್ಯತೆಗಾಗಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಶಂಸೆಗಾಗಿ ಅಷ್ಟೊಂದು ಹಾತೂರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಈ ಅವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನು ನಾವು ಆಂತರಿಕ ದಿವ್ಯಸ್ಪರ್ಶದ ಮೂಲಕ ಪೂರೈಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ ಬಾಹ್ಯಾ ಲಂಬನೆಯಿಂದ ನಾವು ಪಾರಾಗಬಹುದು. ಆಗ ಪ್ರೀತಿ, ಸಹಾನು ಭೂತಿ, ಪ್ರಶಂಸೆಗಳಿಗಾಗಿ ಇತರರನ್ನು ಬೇಡುವುದು ನಿಂತುಹೋಗುತ್ತದೆ. ನಾವು ಬೇಡುವುದು ನಿಂತಾಗ ಪ್ರೀತಿ ಗೌರವಾದಿಗಳು ತಾವಾಗಿಯೇ ನಮ್ಮೆಡೆಗೆ ಬರುತ್ತವೆ.

ಸ್ಪರ್ಶದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನು ನಾವು ಆಂತರಿಕ ದಿವ್ಯಸ್ಪರ್ಶದ ಮೂಲಕ ಪೂರೈಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ ಬಾಹ್ಯಾ ಲಂಬನೆಯಿಂದ ನಾವು ಪಾರಾಗಬಹುದು.

ಇಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ನಾವು ಗಮನಿಸತಕ್ಕದ್ದು. ನಾವು ಪ್ರೀತಿಗೌರವಾದರಗಳನ್ನು ಬಯಸುವಂತೆ ಇತರರೂ ಅವುಗಳನ್ನು ಬಯಸುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಮನಗಾಣಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಹಸಿವನ್ನು ಇತರರಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಣುವುದನ್ನು ನಾವು ಕಲಿಯಬೇಕು. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಹಸಿವು ತೀವ್ರವಾದಾಗ ಇತರರ ಹಸಿವನ್ನು ನಾವು ಗಮನಿಸುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಅತಿಯಾಗಿ ತನ್ನ ಅಹಂಕಾರವನ್ನು ಪೋಷಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ನಿರತನಾಗಿರುವವನು ಇತರರಲ್ಲೂ ಇದೇ ರೀತಿ ಅಹಂಕಾರವಿರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅವರಲ್ಲೂ ಈ ಅಹಂಕಾರದ ಹಸಿವಿರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದರ ಕಡೆ ಗಮನ ಹರಿಸುವುದೇ ಇಲ್ಲ, ಹರಿಸಿದರೂ ಅವರ ಹಸಿವು ಎಷ್ಟು ತೀವ್ರವಾಗಿರುತ್ತದೆ ಎಂದರೆ ತಾವೇನೂ ಮಾಡಲಾಗದವರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ—ತುಂಬ ಹಸಿದಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ತನ್ನ ಪಾಲಿನ ಊಟವನ್ನು ಇತರರಿಗೆ ಹಂಚಲಾರನು. “ಇತರರ ಅಹಂಕಾರವನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸಲಾಗದವನೇ ನಿಜವಾದ ಅಹಂಕಾರಿ” ಎಂಬ ಲೋಕೋಕ್ತಿ ಅಂಗ್ಲ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿದೆ. ಇಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಭೌತಿಕವಾಗಿ ಇತರರಿಗೆ ಎಷ್ಟಾದರೂ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಇತರರ ಅಹಂಕಾರ ಹಸಿವನ್ನು ನೀಗಿಸಲು ಒಂದು ಪ್ರಶಂಸೆಯ ಮಾತನ್ನೂ ಆಡಲಾರರು, ಇತರರು ಕೀರ್ತಿ ಗೌರವವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಅವರಿಗೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡಲಾರರು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಇತರರ ಕೀರ್ತಿಗೌರವಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಲೂ ಆರರು. ಅವರು ಸಾಧ್ಯವಾದ ಧನಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ, ಊಟ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅಹಂಕಾರ ಹಸಿವನ್ನು ನೀಗಿಸಲು ಏನೂ ಮಾಡಲಾರರು.

ಏಕೆಂದರೆ ಅವರೇ ತುಂಬ ಹಸಿದಿರುತ್ತಾರೆ. ತುಂಬ ಹಸಿದಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಬೇರೆಯವರು ಮೃಷ್ಟಾನ್ನ ಭೋಜನ ಉಣ್ಣುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಸಹಿಸಲಾರನು. ಹಾಗೆಯೇ ತೀವ್ರ ಅಹಂಕಾರದ ಹಸಿವಿನಿಂದ ಪರಿತಪಿಸುವವನು ಇತರರ ಕೀರ್ತಿ ಗೌರವಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಲಾರನು. ತಾವೇ ಸಾಕಷ್ಟು ಕೀರ್ತಿ ಗೌರವಗಳಿಗೆ ಪಾತ್ರರಾಗಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಇತರರ ಕೀರ್ತಿ ಗೌರವಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಸಹಿಸಲಾಗದಷ್ಟು ಹಸಿವು ಅವರನ್ನು ಕಾಡುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಅಹಂಕಾರದ ಹಸಿವು ಅಂತಹದು. ಭೌತಿಕ ಹಸಿವನ್ನು ನೀಗಿಸಬಹುದು, ಅಹಂಕಾರಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಅಹಾರವನ್ನಿತ್ತರೂ ಸಾಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅನಂತ ಅಮೃತಾನ್ನವೊಂದೇ ಅದರ ಹಸಿವನ್ನು ನೀಗಿಸಬಲ್ಲದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಆಂತರಿಕ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಪರಿಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು ಪಡೆಯುವುದರ ಮೂಲಕ ಈ ಭಿಕ್ಷಾಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಕ್ರಮೇಣ ಹೋಗಲಾಡಿಸಬೇಕು.

ದುರಾಗ್ರಹ ಪ್ರವೃತ್ತಿ

ಕೆಲವರು ತುಂಬ ಹಠಮಾರಿಗಳಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಯಾವುದೂ ಒಂದು ಭಾವನೆಗೆ ಅಥವಾ ಅಭಿಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಪಟ್ಟು ಬಿಡದೆ ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಆ ಭಾವನೆ ಅಥವಾ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ತಪ್ಪಾದರೂ, ಅದು ಅವರಿಗೆ ಮನವರಿಕೆಯಾದರೂ ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಲು ಅವರು ಸಿದ್ಧರಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ತಮ್ಮ ಯೋಜನೆಯಂತೆಯೇ, ತಮ್ಮ ನಿರ್ಣಯದಂತೆಯೇ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮಾಡಲು ಇಷ್ಟ ಪಡುತ್ತಾರೆ, ಇತರರ ಸಲಹೆಗಳಿಗೆ ಕಿವಿಗೊಡುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಇತರರ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಗೌರವಿಸುವ ಔದಾರ್ಯ ಅವರಿಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ಅಹಂಕಾರದ ಆಸೆಯಾಗಿ ಕೆಲವು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಮತ್ತು ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಬಿಡುವುದೆಂದರೆ ತಮ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವಕ್ಕೇ ಧಕ್ಕೆ ಉಂಟಾದಂತೆ ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವರ ಅಹಂಗೆ ಬೇರಿನ್ನಾವ ಆಶ್ರಯವೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ತಮ್ಮ ತಪ್ಪನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾರಾದರೂ ಅವರ ತಪ್ಪನ್ನು ತೋರಿಸಿದರೆ ಕಿಡಿಹಿಡಿಯುತ್ತಾರೆ. ಯಾವಾಗಲೂ ತಮ್ಮ ಕಾರ್ಯವನ್ನು—ಅದು ಸರಿಯಿರಲಿ, ತಪ್ಪಿರಲಿ—ಸಮರ್ಥಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಕೆಲವು ಮತಾಂಧರು ಯಾವುದಾದರೂ ಮತಕ್ಕೆ ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳುವುದೂ ಇದೇ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯಿಂದಾಗಿ. ಅವರ ಪಾಲಿಗೆ ಆ ಮತವು ಪ್ರತಿ ನಿಧಿಸುವ ದೇವರಿಗಿಂತ ಮತವೇ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ—ಸತ್ಯಕ್ಕಿಂತ ಸತ್ಯವನ್ನು ಕುರಿತ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅವರು ತಾವು ಮಾತ್ರ ಆ ಮತ ಅಥವಾ ಅಭಿಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳುವುದಲ್ಲದೆ ಅದನ್ನು ಇತರರ ಮೇಲೂ ಹೇರುತ್ತಾರೆ—ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಬಲಾತ್ಕಾರವಾಗಿ. ಅವರ ಮತ “ಬಹುಮತ”ವಾಗಬೇಕು. ಅನೇಕರು ಅವರ ಮತವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಾಗ ಅವರ ಅಹಂಕಾರಕ್ಕೆ ಪೋಷಣೆ ದೊರೆತಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನೇ ಅವರು “ಧರ್ಮಪ್ರಚಾರ” ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ, ಇದರಿಂದ ಲೋಕೋದ್ಧಾರವಾಗುವುದೆಂದು ನಂಬುತ್ತಾರೆ, ಜನರನ್ನು ನರಕಚ್ಚಾಲೆಯಿಂದ ಪಾರುಮಾಡುತ್ತಿರುವುದಾಗಿ ಅವರು ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಅನೇಕರು ಕೆಲವು ಧಾರ್ಮಿಕ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳಿಗೆ ಅಥವಾ ಮೂಢ

ಧಾರ್ಮಿಕವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ತಮ್ಮ ಧರ್ಮದ ಯುಕ್ತಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೃದಯದ ಶ್ರುತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವುದಾಗಿದ್ದರೆ ವಿಧರ್ಮೀಯರ (heretics) ಸಜೀವ ದಹನವಾಗಲಿ, ವಿಧವೆಯರ ಸಹಗಮನವಾಗಲಿ, ಧರ್ಮಯುದ್ಧದಿಂದಾಗುವ ಮುಗ್ಧರ ಸಾವಾಗಲೀ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. — ಅಂಥೋನಿ ದೆ ಮೆಲ್ಲೊ (Anthony De Mello)

ನಂಬಿಕೆಗಳಿಗೆ ಅಥವಾ ಮಡಿವಂತಿಕೆಗೆ ಇದೇ ರೀತಿ ಬದ್ಧರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಹುರುಳಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಅವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಲಾಗದೆ ಅವುಗಳಿಗೆ ಏನಾದರೂ ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ವಿವರಣೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅವುಗಳಿಗೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ನಿರಾಶ್ರಿತ ರಾದಂತೆ ಅವರಿಗನಿಸುತ್ತದೆ. ಅವರ ಅಂತರಸ್ಥಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಅವುಗಳು ಆಶ್ರಯ ವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಹೀಗೆ ದೇವರಡೆಗೆ ಹೋಗುವ ಹಾದಿಯೇ ದೇವರಡೆಗೆ ಹೋಗಲು ಅಡಚಣೆಯಾಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ.

ಒಬ್ಬ ಸಾಧಕನು ಅತ್ಯಂತ ನಿಷ್ಠೆಯಿಂದ ಸಾಧನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ತಪ್ಪದೆ ಬೆಳಗಿನ ಜಾವ ಎದ್ದು ಧ್ಯಾನ ಜಪಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಅದರಲ್ಲೇ ಅವನು ಆನಂದವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಒಂದು ದಿನ ಅವನಿಗೆ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಏಳಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಅವನು ತುಂಬ ಪರಿತಪಿಸಿದ, ಅತ್ಯಂತ ವ್ಯಾಕುಲತೆಯಿಂದ ದೇವರನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸತೊಡಗಿದ. ಮರುದಿನ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಅವನು ಏಳುವ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಯಾರೋ ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟಿದಂತಾಯಿತು. ಅವನು ಎದ್ದು ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ನೋಡುತ್ತಾನೆ, ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ದೇವರೇ ಒಂದು ತನ್ನನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿರಬೇಕೆಂದು ಅವನು ಸಂತೋಷಪಟ್ಟನು. ಈ ರೀತಿ ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟುವುದು ಮುಂದುವರಿಯಿತು.

ಒಂದು ದಿನ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮುಂಚೆ ಎದ್ದು ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟುವ

ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ದೇವರನ್ನು ನೋಡಿಬಿಡ ಬೇಕೆಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿಕೊಂಡು ಸಾಧಕನು ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡಿದನು. ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಓಡಿಹೋಗು ತ್ತಿದ್ದುದು ಕಾಣಿಸಿತು. ಸಾಧಕನು ಅವನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದ. ಅವನನ್ನು ಸಂಧಿಸಿ ವಿಚಾರಿಸಿದಾಗ ತಿಳಿದು ಬಂತು ಅವನು ದೇವರಲ್ಲ, ಮಾರ ಎಂದು. ಪ್ರತಿದಿನ ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟಿ ಎಬ್ಬಿಸುವ ಕಾರಣವನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ಅವನು ಹೇಳಿದ: “ನೀನು ಒಂದು ದಿನ ತಡವಾಗಿ ಎದ್ದಾಗ ನಿನ್ನ ವ್ಯಾಕುಲತೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ನೀನು ಬೇಗನೆ ದೇವರನ್ನು ಪಡೆ ಯುತ್ತೀಯೆ ಎನಿಸಿತು. ಅದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು ನಾನು ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿ ಯಾಗಿ ಒಂದು ನಿನ್ನನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.”

ನಮ್ಮ ಸಾಧನೆಯ ದಿನಚರಿಯೇ ದೇವರಡೆಗೆ ಹೋಗಲು ನಮಗೆ ಬಂಧನವಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ದಿನಚರಿಗೆ ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳುವುದೂ ಕೆಲವರ ಪಾಲಿಗೆ ತಮ್ಮ ಅಹಂಕಾರಕ್ಕೆ ಆಶ್ರಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಹೀಗೆ ಅನೇಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ನಮ್ಮ ಅಹಂಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಪೋಷಿಸುತ್ತೇವೆ.

(ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತದೆ.)

ಸ್ವಾಮಿ ರಾಮಕೃಷ್ಣಾನಂದ

೧೩ ಜುಲೈ, ೧೮೮೩ರಂದು ಜನಿಸಿದ ಶಶಿಭೂಷಣ್ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಮುಂದೆ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಹಾಸಂಘದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಮಿ ರಾಮಕೃಷ್ಣಾನಂದ ಎಂದು ಪ್ರಖ್ಯಾತರಾದ ನೇರ ಶಿಷ್ಯರು. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಅವರಿಗಿದ್ದ ಅಪರಿಮಿತ ಭಕ್ತಿಯಿಂದಾಗಿ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರೇ ಈ ಹೆಸರನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು. ಸ್ವಾಮಿ ರಾಮಕೃಷ್ಣಾನಂದರಿಗೆ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಮೇಲಿದ್ದ ಅಹೇತುಕ ಭಕ್ತಿಯು ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದುದು. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರಿಗೆ ಮಂಜುಗಡ್ಡೆ (Ice) ಬಹಳ ಇಷ್ಟವೆಂದು ತಿಳಿದು ಒಂದು ದಿನ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಮಂಜುಗಡ್ಡೆಯನ್ನು ಖರೀದಿಸಿ ಅದನ್ನು ಒಂದು ಕಾಗದದಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಿ ಅದರ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಗಮಚ (Towel) ಸುತ್ತಿ ಆರು ಮೈಲಿ ಉರಿಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ನಡೆದೇ ದಕ್ಷಿಣೇಶ್ವರಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಅವರನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೆ ತಮ್ಮ ದೇಹವೇ ಬಿಸಿಲಿನ ಝಳದಿಂದ ಉರಿಯುತ್ತಿರುವಂತೆ ಭಾವಿಸಿ “ಆಹ್! ಆಹ್!” ಎನ್ನತೊಡಗಿದರು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು. ಅದ್ಭುತವೆಂದರೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ಉರಿಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿಯೂ ಮಂಜುಗಡ್ಡೆ ಕರಗಿರಲೇ ಇಲ್ಲ!

ಅವರು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಭಾವಚಿತ್ರಕ್ಕೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಸೇವೆಯ ವೈಖರಿ ಅದ್ಭುತವೂ, ಮನೋಹರವೂ ಆದ ದೃಶ್ಯ! ರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಭಾವಚಿತ್ರ ಅವರಿಗೆ ಜೀವಂತವಾಗಿತ್ತು. ಒಂದು ರಾತ್ರಿ ಮಳೆಯ ಹನಿಗಳು ಭಾವಚಿತ್ರದ ಮೇಲೆ ತೊಟ್ಟಿಕ್ಕುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ರಾತ್ರಿಯೆಲ್ಲಾ ಕೂಡ ಹಿಡಿದು ನಿಂತಿದ್ದರು. ಏಕೆಂದರೆ ಇಂತಹ ಅವೇಳಿಯಲ್ಲಿ ಅವರ ನಿದ್ದೆಗೆ ಭಂಗ ಬರಬಹುದೆಂದು ಭಾವಚಿತ್ರವನ್ನು ಸ್ಥಳಾಂತರಗೊಳಿಸಲಿಲ್ಲ!

ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ವಿಶ್ರಮಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಗ ರಾಮಕೃಷ್ಣರಿಗೆ ಲಾಚಿ (ಬಂಗಾಳದ ಒಂದು ವಿಧದ ಪೂರಿ) ತಿನ್ನಿಸಬೇಕೆಂಬ ಬಯಕೆ ಮೂಡಿತು. ತಕ್ಷಣವೇ ಎದ್ದು ಹಿಟ್ಟು, ಕಲಿಸಿ ಬಿಸಿಬಿಸಿ ಗರಿಯಾದ ಲಾಚಿ ಮಾಡಿ ಒಂದಾದ ಮೇಲೊಂದರಂತೆ ಬಡಿಸತೊಡಗಿದರು— ಸ್ವತಃ ರಾಮಕೃಷ್ಣರೇ ಜೀವಂತವಾಗಿದ್ದು ಅದನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತಾ ಆನಂದಿಸುತ್ತಿರುವರೋ ಎಂಬಂತೆ! ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಅವರಿಗೆ ಬಿಸಿಯಾದ ಹಾಲು ನೈವೇದ್ಯ ಮಾಡಲು ಹೋಗಿ ತಮ್ಮ ಕೈಬೆರಳುಗಳನ್ನು ಸುಟ್ಟುಕೊಂಡು ಪ್ರೀತಿಮಿಶ್ರಿತ ಕೋಪದಿಂದ, “ನಿನಗೆ ಬಿಸಿ ಹಾಲು ಬೇಕು. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಬೆರಳುಗಳೇ ಸುಟ್ಟುಹೋದವು” ಎಂದರು! ಹೆಸರಿಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಸೇವೆಯಲ್ಲೇ ತಮ್ಮ ತನು, ಮನ, ಧನಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅರ್ಪಿಸಿ ಅತ್ಯಾನಂದ ಪಡುತ್ತಿದ್ದರು!

(ಜುಲೈ ೧೯, ಸ್ವಾಮಿ ರಾಮಕೃಷ್ಣಾನಂದರ ಜಯಂತಿ)